

Sølligaandshuset. Under den Usikkerhed, der i Øjeblikket hersker deroppe, har jeg for Tidens ikke turdet gaa med til at anbefale Ministerens Forslag Nr. 313.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S. 908): Af den store Række Forslag, der her foreligger under Kirke- og Undervisningsministeriet, er jo en Del tiltraadt af Udvalget, og om dem behøver jeg ikke at udtale mig nærmere. Om andre kan jeg tale forholdsvis kort; nogle af dem ere jo af den Art, at de ere komne igen i en Række Aar, og jeg skal ikke genoptage en Forhandling om dem ved denne Lejlighed. — Med Hensyn til de to Forslag Nr. 211 og 212 skal jeg bemærke, at jeg kan modtage Forslaget under Nr. 212, som jo er et af dem, jeg havde stillet til 2den Behandling om et yderligere Tilsyn til Ministeriets Hjælp. Naar Udvalget derimod under Nr. 211 nægter de 1.600 Kr., maa jeg jo finde mig dert, men efter den Begrundelse, der er givet af denne Indstilling, haaber jeg, at jeg ad Aare maa kunne være i Stand til at overbevise Udvalget om Nødvendigheden af en Bevilling til Forhøjelse af Ministeriets Medhjælpssum, ikke blot af Hensyn til den særlige Opgave, hvormed jeg i Overensstemmelse med Finansudvalgets Udtalelse i Fjor har motiveret Forslaget denne Gang, men fordi der overhovedet er en Sparksomhed paa dette Punkt med Hensyn til den underordnede Hjælp i Ministeriet, som mere og mere trænger til at afhjælpes. Med Hensyn til Forslaget Nr. 215 beklager jeg, at det kun er blevet tiltraadt af et Mindretal. Som det vil erindres, og som der ogsaa er blevet mindet om, stillede jeg dette Forslag til Finanslovens 2den Behandling i Fjor, men naar jeg har gentaget det i Aar, er det sket paa et tidligere Tidspunkt og med en udførligere Motivering, som jeg troede maatte være tilstrækkelig. Jeg tænkte mig ikke, da jeg stillede Forslaget, at der kunde komme en Hindring fra det private Lovforslag om Præsternes Lønning, hvis Fremsettelse den Gang ikke var mig bekendt, og efter at det er blevet mig bekendt, har jeg ikke ret kunnet forstaa, hvorledes der i dette Forslag kan være en Hindring for mit Forslag, eftersom dette for en Del, nemlig med Hensyn til Repræsentationsudgifterne er hogstavelig i Overensstemmelse med, hvad det private Lovforslag tillægger, og med Hensyn til det personlige Tillæg i Birkeligheden er i Overensstemmelse dermed, idet det, som jeg har foreslaaet, træder frem som et Surrogat for det Alderstillæg, som er foreslaaet i Lovforsaget. Jeg indser jo, at mit Forslag ikke bli-

ver vedtaget, men jeg beklager det meget, fordi der, som Forholdene stille sig, maa lægges ganske overordentlig Vægt derpaa. En Skuffelse har i det hele Udvalgets Stilling med Hensyn til alle Forslagene under Nr. 216—34 voldt mig, ikke just med Hensyn til de to Forslag Nr. 220 og 221, som for saa vidt ere ny, som hverten de eller tilsvarende Forslag have været Genstand for Behandling paa nogen tidligere Finanslov. Jeg tror, at det vilde være rigtigt, om Tinget vilde følge Mindretallet, thi derved vilde der for et forholdsvis lille Beløb afhjælpes en Ulempe, som den nuværende Ordning har fremkaldt. Hvad de andre Forslag angaar, ere af de Forslag, jeg har fremmat angaaende Bygning af ny Kirker og Oprettelse af ny Præstefald i Forbindelse dermed, kun de to, som alene omhandle Bygning af Kirker, tiltraadte af Udvalget, hvad jeg naturligtvis paastønner, nemlig Christianshede og et Kapellani i Gjstrup. Jeg skal naturligvis tage Spørgsmaalet op til Behandling, om Benævnelsen af den vordende Kirke ved Christianshede, hvormed den ærede Ordfører har udtalt sig. Alle de andre ere ikke tiltraadte af Udvalget, hvad jeg havde ønsket, og det er en Skuffelse, fordi disse Forslag ere stillede ganske i Overensstemmelse med det, som det i Fjor lykkedes mig at faa vedtaget paa Finanslovsforslaget med Hensyn til nogle andre Kirkers Bygning og Præstefalds Oprettelse. Nu er det ganske klart og vist, at den Plan, som blev meddelt i Fjor, ikke er bindende for Tinget, saaledes som det jo ogsaa er blevet udtalt — det var kun en Plan, der meddeltes til Oplysning om, hvad Ministeriet tænkte sig, som Bygninger der i disse Djemed i Tidens Løb efterhaanden skulde tilvejebringes — men desuagtet mener jeg, at, naar under ganske ensartede Forhold Forslag fremsættes, der ere valgte med særligt Hensyn til, at paa disse Steder er der paatrængende Nødvendighed, og at der er særlige Grunde, der tale for ny at fride til disse Bygninger, er det en uensartet Behandling af ensartede Tilfælde, som jeg i høj Grad beklager. Med Hensyn til hvad Kirkebygningerne skulle koste, med Hensyn til hvorledes de Præstefald, der oprettes, skulle doteres, og særlig med Hensyn til Præstegaardsjords Henlæggelse ere de paagældende Forslag ganske overensstemmende med, hvad der i Fjor blev vedtaget for nogle Steders Vedkommende. Særlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Avlingen til Præstegaardene kunde jeg saa meget mindre tænke mig eller gaa ud fra, at det skulde undersøges, om man kunde fravige Principet derved, som der da ikke forelaa